

Arrest

nr. 88 046 van 24 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juli 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die *loco* advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 30 maart 2010 werd het dossier van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 februari 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 62 278 van 27 mei 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Op 7 juni 2011 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 14 juli 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 18 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een nieuw element heeft aangebracht dat hij niet eerder kon voorleggen, met name een kopie van zijn geboorteakte. Verder stelt verzoeker dat de vreemdelingenwet niet vereist dat de nieuwe stukken als origineel worden voorgelegd. Verzoeker stelt dat daar waar in de bestreden beslissing te lezen valt dat enkel originele documenten als nieuw gegeven in aanmerking komen en geen kopies om reden dat de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan, artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht schendt. Voorts stelt verzoeker dat hij heeft aangegeven dat hij nog steeds gezocht wordt, hetgeen hij vernam van zijn familie en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c. Verzoeker meent dat de verwerende partij door te vermelden dat een loutere verklaring dat de documenten onderweg zijn niet als een nieuw element kan worden beschouwd, het neergelegde document volledig naast zich neerlegt en dat de beslissing op dit punt tegenstrijdig is, waardoor het zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*.

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Daargelaten de vraag of artikel 62 van de vreemdelingenwet wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker omtrent de eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 25 februari 2011

een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat verzoeker een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal en dat de Raad het beroep van verzoeker verwierp en de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde, dat verzoeker niet terugkeerde naar zijn land van herkomst, dat hij een kopie (e-mail) voorlegt van de geboorteakte die door zijn vader zou zijn toegestuurd, dat hij hiermee wil aantonen daadwerkelijk uit Kirkuk afkomstig te zijn, dat een kopie (e-mail) niet op een adequate wijze beoordeeld kan worden omdat de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan, dat verzoeker verklaart dat hij zijn best zal doen om een origineel bij te brengen, dat verzoeker verklaart dat het origineel al werd verstuurd door zijn vader, dat een verklaring dat een origineel document onderweg is niet als een nieuw element kan worden beschouwd, dat verzoeker verklaart dat hij niet kan terugkeren omdat zijn problemen nog steeds gelden, dat verzoeker zich opnieuw baseert op zijn oorspronkelijke vluchtmotieven en laat gelden dat deze nog actueel zijn, dat hij inzake zijn eerste asielaanvraag een negatieve beslissing kreeg, dat hij via familie heeft vernomen dat hij nog steeds gezocht wordt, dat hij deze bewering op geen enkele manier kan staven zodat dit niet als een nieuw element kan worden beschouwd, dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bespreekt in zijn middel, zodat het duidelijk is dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent.

Verzoeker lijkt in zijn middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing echter niet afdoende en draagkrachtig is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker aangeeft dat zij zich in het kader van zijn tweede asielaanvraag op dezelfde problemen baseert als bij de vorige asielaanvraag. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoeker (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt dus bij uitstek aan verzoeker toe om aan te tonen dat de nieuwe elementen als "*nieuwe gegevens*" kunnen worden beschouwd.

Waar verzoeker stelt dat de wet en meer bepaald artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geenszins vereist dat de nieuwe stukken in origineel moeten worden voorgelegd, is dat wel correct, doch zoals hierboven aangegeven kan een nieuw document slechts als een nieuwe gegeven worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voor zover het betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en het ernstige aanwijzingen bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Om te bepalen of een stuk ernstige aanwijzingen bevat, kan de Dienst Vreemdelingenzaken de bewijswaarde van het aangebrachte stuk nagaan. Dienaangaande stelt de verwerende partij de herkomst en de authenticiteit van een kopie (e-mail) niet kunnen worden nagegaan. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om geen bewijswaarde toe te kennen aan een stuk waarvan de herkomst en authenticiteit niet kunnen worden nagegaan en derhalve te oordelen dat een dergelijk stuk geen nieuwe gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht aan.

Waar verzoeker stelt dat hij verklaart heeft dat hij nog steeds gezocht wordt en dat hij gelet op zijn afkomst een reëel risico loopt op ernstige schade als bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet ingaat op de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, dat hij op zijn eerste asielaanvraag reeds een negatieve beslissing kreeg, dat zijn bewering dat hij via contact met zijn familie vernomen heeft dat hij nog steeds gezocht wordt op geen enkele manier gestaafd wordt en dit bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. De Raad wijst erop dat, in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, een vreemdeling een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij beschikt over nieuwe gegevens. In dit opzet volstaat het dus niet louter te verklaren wel degelijk problemen te hebben in het land van herkomst, nu de bestreden beslissing terecht wijst op het afgesloten onderzoek ten gronde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad, dat reeds heeft aangetoond dat verzoeker niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande zijn de loutere verklaringen van verzoeker die slechts de initiële asielmotieven bevestigen niet voldoende om een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk oordeelde dat een loutere verklaring zonder begin van bewijs niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beschouwd kan worden. Verzoeker toont geenszins de kennelijke onredelijkheid aan van dit onderdeel van de motivering en legt evenmin uit waarom zulks een nieuw element zou uitmaken.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij van oordeel lijkt te zijn dat de bestreden beslissing een tegenstrijdige motivering bevat of dat uit de bestreden beslissing zou blijken dat het door hem neergelegde document volledig naast zich neer wordt gelegd. In de motivering geeft de verwerende partij vooreerst aan waarom een kopie (e-mail) niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt beschouwd. Aldus werd het stuk niet naast zich neergelegd doch werd het concreet betrokken in de beoordeling van de tweede asielaanvraag. Aan verzoeker werd gevraagd waar het origineel stuk was waarvan sprake in de e-mail. Dienaangaande heeft verzoeker te kennen gegeven dat dit stuk werd opgestuurd en dat hij het origineel zal voorleggen. De verwerende partij kan bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag echter enkel rekening houden met de stukken die op dat ogenblik zijn neergelegd en aldus is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de loutere verklaring dat een stuk onderweg is, niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd. De motivering is geenszins tegenstrijdig en evenmin blijkt hieruit de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feiten of de zaak niet zorgvuldig zou hebben onderzocht. Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU